

Žáci SOŠ Luhačovice v Číně!

Nejlidnatější město světa s bohatou kulturou a ještě bohatší historií je Čína! Hlavní město Peking s více než 10 miliony lidmi zaujímá větší rozlohu než celá naše republika. Každý nemá štěstí setkat se s tímto velkolepým městem na vlastní kůži. My jsme tu možnost dostali.

Dnes, 18. srpna, jsme asi v 1 hodinu odpoledne odlétali z letiště Ruzyně a těšili se na velké dobrodružství. Let do Pekingu trval asi 12 hodin, ale nebylo to nic hrozného, protože jsme se těšili na úžasných 5 dní strávených pod dozorem paní Ši, ředitelkou Konfuciovi akademie v Olomouci, která nám tento pobyt za pomoci Pekingské univerzity umožnila. Do cíle jsme dorazili asi v 7 hodin ráno. Vůči Evropě dělá časový posun sedm hodin navíc. Při

výstupu z letadla jsme si všimli velké mlhy, která obklopovala oblohu a pomalu nebylo vidět na krok. Byl to smog. Smog byl doprovázen velkým dusnem, jež pro nás bylo zcela neobvyklé. Hladoví, nevyspaní a otlačení jsme se dostali z letiště ven a čekali, až pro nás přijede někdo z univerzity. Po chvíli se dostavilo

něco, co připomínalo auto. Stroj nás vzal asi hodinu. Směřoval k univerzitě. Cesta, i když trvala pouze hodinu, byla také velmi únavná, protože všude byly velké zácpy, jelikož Čína nemá dané dopravní předpisy. Je jedno, zda jedete autem, na kole, na motorce nebo jdete pěšky. Musíte si dávat velký pozor, aby vás něco nesrazilo. Číňané, čehož jsme si stačili povšimnout, se v takovém provozu očividně orientují. Univerzita byla velká a z dálky vypadala velmi moderně. Jakmile nám vynesli kufry do pokojů, šli jsme si prohlédnout lože,

ve kterých jsme měli strávit následujících 5 dní 6 tisíc kilometrů od domova. Začalo nám být trochu ousko. Okna zdobily velké železné mříže, místnost byla vybavena postýlkami s matracemi, které se div nepropadly, a stoly, které mi připomínaly nábytek ze starých filmů. Musím podotknout, že pokoje holek a kluků se dělily a jakékoliv návštěvy nebyly možné. Dívčí a chlapecké pokoje nebyly ve stejné budově. Nacházely se v hlídaných objektech, které stály kousek od sebe. Všichni ale byli velice milí a přívětiví. Jejich jedinou starostí byla naše bezpečnost.

Jídlna, vybavená velmi roztomilými malými židličkami, o které si člověk někdy malém přerazil nohu, byla prostorná. Jídlo, jež bylo servírováno formou švédských stolů, vypadalo velmi lákavě. První dva dny byly spíše oddechové. Trávili jsme je v hale, kde se hráli hry a vyráběly malované vlajky. Byli tam Italové, Angličani, Korejci i lidé, jejichž národnost si momentálně nevybavím. Ale hlavně jsme tam byli my a naše česká vlajka.

Následující den jsme se vydali na prohlídku Čínské zdi. Paní Ši tvrdila, že člověk, který tuto stavbu navštíví minimálně jednou za život, je hrdina. Hrdinové jsme nejen proto, že jsme se na obří čínskou zeď dostali, ale také proto, že jsme vydrželi jít únavným tempem v neskutečném horku. Navíc byla památka obléhána velkým množstvím návštěvníků. Dále jsme navštívili Orlí hnízdo, největší stadion na světě, na kterém se konali Olympijské hry, čínskou operu s nejrůznějšími maskami a ukázkami z divadelní scény. Zajímavý byl i výstup v čínském cirkusu, v němž artisté předvedli své gymnastické schopnosti a umění takovým způsobem, že všem kolem přecházel zrak. Zážitky, které máme z Číny, jsou k nezaplacení a jsem ráda, že jsme mohli tak kulturně a historicky bohatou zemi navštívit.

Aneta Janečková, 3. K

Jižní Anglie a studium cizích jazyků

Všichni se shodneme v tom, že studium angličtiny je důležité a v životě se bez znalosti tohoto jazyka dost těžko obejdeme. Ovšem shodneme se také v tom, že je to dřina a každý student to řeší po svém. Existují sice talentovaní jedinci, kterým to jde „samo“, ale upřímně, kolik takových znáte?

Pak jsou:

1. poctivci, kteří se trápí nad učebnicemi, časopisy a cédéčky
  2. křehké a citlivé povahy, které, než aby ohmataly a znečistily knihu, raději ji neotevřou
  3. ekonomicky myslící, střízlivé mozky, které učebnice hned na začátku prvního ročníku prodají, aby používáním neohrozily jejich tržní hodnotu
  4. praktici, kteří si nejpozději půl roku před maturitou nabrnknou anglicky mluvícího rodilého mluvčího a tráví s ním veškerý volný čas (v našich končinách je ale o takové osoby poměrně nouze)
  5. důvěřivé bytosti s mystickými sklony, které věří, že pravidelným pitím Jamesona, Guinnesse, čaje nebo whisky, sledováním Hercula Poirota či slečny Marplové, chovem yorkshirů nebo zakoupením rolls-royce do nich automaticky vstoupí fluidum onoho jazyka
- ... a ještě řada dalších.

Myslím ale, že všichni si občas povzdychnou a snivě prohlásí: „Moci tak odjet do Anglie, to by to šlo samo.“

Nemusí to být zrovna Londýn nebo Oxford, existuje množství dalších míst, která přijímají studenty s otevřenou náručí a mají co nabídnout. Jedním z nich je Bournemouth, přímořské město v jižní Anglii, jehož krátká historie působí zcela výjimečně. Ještě před 200 lety to byla divočina se strmými útesy nad mořem. Ovšem zřejmě natolik romantická, že se zalíbila jednomu šlechtickému manželskému páru. Nechali si tam postavit letní sídlo a pozvali přátele, kteří byli také okouzleni.

Dnes má město kolem 160 tisíc obyvatel a více než 50 jazykových škol. Studenty potkáte prostě všude. Při ranních cestách do školy nebo večerních cestách zpět do hostitelských rodin hlaholí autobusy nejrůznějšími jazyky od francouzštiny přes němčinu, španělštinu až po korejštinu.

Jazykové školy vyučují angličtinu na všech úrovních a nabízejí také kurzy různé délky. Vyučování bývá od 9 do 16 hod. s přestávkou na oběd. Každá škola zajišťuje také mimoškolní akce, např. sportovní, kulturní, různé výlety, opékání apod. Oblíbené jsou i karaoke bary nebo kurzy salsy. Ubytování v hostitelské rodině je ideálním doplněním školy, protože se setkáte s reálnou angličtinou, reálnou

rodinou, kuchyní, domácími mazlíčky, všudypřítomnými cornflaky apod.

To, co našim studentům brání v takové cestě, jsou samozřejmě peníze. Ideální je zkombinovat školu a brigádu, ale chcete-li docházet na tento typ kurzu, mnoho sil a času na práci nezbyvá (počítejte také s domácí přípravou, která se kontroluje a vyžaduje). Některé školy nabízejí výrazné slevy v méně atraktivních měsících, pomoci může i Nadace Livie a Václava Klausových, která hradí kurz studentům z pěstounských nebo sociálně znevýhodněných rodin.

Pro podrobnější informace můžete nahlédnout na stránky www.jazyky-v-zahranici.cz. Tato instituce vám ochotně poradí a také pomůže zajistit cestu, kurz i ubytování.

Obrázky:

1. Bournemouthské molo – centrum přímořského života – divadlo, občůdky, fish and chips

2. Richard Language School – přívětivá budova jazykové školy

3. Bournemouthský vyhlídkový balón – každé město nemůže mít svoji Eiffelovku, tady mají celoročně tuto atrakci

RNDr. Petra Martinková
(absolvovala letos v srpnu dvoutýdenní jazykový a metodický kurz pro učitele angličtiny v Bournemouthu, obdržela grantovou podporu v rámci Programu celoživotního učení – Comenius)

Slovinsko 2010

Ve dnech 6. 10. – 26. 10. 2010 se nás, 7 studentů SOŠ Luhačovice ze třídy 3.G – Ondřej Bistrý, Michal Večeřa, Vendula Šuránová, Martina Čutimským, Denisa Kovářová a

3.M – Aneta Kozubíková, Marie Jálová, zúčastnilo odborné stáže ve slovinském městečku Laško. Paní učitelka Renata Šeková byla určena jako pedagogický dozor.

Vyjeli jsme ve středu v 6 hodin ráno. Kolem 14 hodiny jsme přijeli do naší partnerské školy ve městě Zagorje. Přijala nás ředitelka školy a paní učitelka Mira Bračko, která měla náš pobyt ještě s několika vybranými studenty na starosti.

V pozdních odpoledních hodinách jsme konečně docestovali do města Laško, kde jsme byli ubytovaní po celou dobu stáže. Na čtvrtek byl naplánovaný výlet do jeskyní Škocjanské jame, exkurze v pršutárně se zastávkou u moře v městě Izola. V pátek jsme se představili na našich pracovištích, kde jsme od pondělí nastoupili na praxi. Rozdělili nás do dvou hotelů. My, tedy žáci oboru gastro, jsme pracovali v hotelech

Zdravilišče Laško a Wellness Park Laško. Kromě běžné přípravy jídel a obsluhy slovinských, rakouských, ruských a italských hostů jsme vařili i pro personál kuchyně a restaurace (30 porcí). Vepřo, knedlo, zelo, se podařilo a všem velice chutnalo 😊. Připravovali jsme i

svatební menu, jež se skládalo z 6 chodů jídel pro 350 hostů. Holky z managementu pracovaly v marketingovém oddělení společnosti Thermana Laško v hotelu Wellness Park Laško. Zpracovávaly jsme propagaci termálních lázní Laško pro českou klientelu. Zúčastnily jsme se

také přípravy dvou velkých kongresů, při kterých nás velmi nadchla originalita a profesionalita jejich provedení. Odnesly jsme si spoustu tipů a nápadů, které určitě v praxi využijeme.

O víkendech jsme chodili na túry po okolních kopcích, do termálních bazénů a saun nebo jezdili na kolech ☺. Spolu se studenty ze školy Zagorje jsme navštívili Gastro veletrh v Kranjské Gore a při cestě zpět jezero Bled. Naši slovinští přátelé nás vzali i na celodenní sobotní výlet – prohlídku města Celje – třetí největší město ve Slovinsku. Den před odjezdem jsme navštívili místní pivovar Laško. Exkurze byla spojena s degustací vynikajícího piva, které nám zachutnalo.

Tři týdny utekly jako voda a my se plní nových zážitků, zkušeností i radosti z nových přátel, vrátili domů. Bylo nám tam moc fajn...

Stážisté 3.G a 3.M

Exkurze do Prahy – 4. M

Přijeli jsme, viděli jsme, odjeli jsme. To bylo asi až moc stručné a nezáživné. Takže od začátku. Dne 22. 9. 2010 naše třída vyrazila na výlet do Prahy. Jelo se vlakem, do kterého jsme nasedli v Luhačovicích a postupně pak v Otrokovicích a Hulíně. Nakonec se nás sešlo 22 i s učitelským doprovodem.

Hned po příjezdu do Prahy na Hlavní nádraží následovalo ubytování. Bydleli jsme na Sokolovně ve třech pokojích. Holek bylo tak akorát přímo na jeden pokoj, to je 15, druhý obsadili kluci a třetí učitelé.

Odpoledne jsme se vydali na průzkum města a večer jsme navštívili Divadlo na Vinohradech, kde zrovna dávali Ideálního manžela od O. Wilda s hvězdným hereckým obsazením. Hrála řada osobností, jako je Jiří Dvořák, Zlata Adamovská, Jan Šťastný, Hana Maciuchová a další.

Druhý den naše expedice zamířila na Petřín. Vystoupali jsme na rozhlednu. Někteří z nás, kteří trpí závratěmi z výšky, překonali svůj strach a bravurně zdolali x schodů. Proto před nimi

smekám. Druhou zastávkou bylo zrcadlové bludiště a pak z kopce dolů přes Malou Stranu k Pražskému hradu. Tady jsme navštívili výstavu Hanse von Aachena – malíře, který působil na dvoře Rudolfa II. Následoval rozchod. Sraz byl před Národním divadlem.

Divadelní představení Radúz a Mahulena režirované J. A. Pitinským bylo zpracované zajímavým způsobem. Činohra pojatá v moderním stylu, spojená s hudbou a zpěvem každému nesedla. Při večerním povídání čas opravdu rychle ubíhal, než stihl každý něco říct, bylo nad ránem.

A je 24. 9. 2010. Po snídani balíme a tramvají číslo 9 ze zastávky Chmelnice vyrážíme směrem k vlakovému nádraží, tedy domů. Člověk by si řekl, že skupina studentů bude ve vlaku trochu hlučná, ale v našem případě to byl pravý opak. Jakmile jsme se sedli, ihned jsme spali. Na závěr musím říct, že výlet byl vydařený. Mně osobně se moc líbil.

Helena Šňupíková, Filip Náplava, 4. M

Netradiční zakončení prázdnin

Prázdniny se už pomalu přehouply do druhé poloviny, když jsem si naplno začala uvědomovat, co mě vlastně koncem měsíce srpna čeká. Některým z vás už to možná došlo. Ano, mluvím o Divadelních Luhačovicích...

Musím se ale přiznat, že toho 23. srpna jsem se opravdu začínala bát. Přece jenom jsem na tento festival jela poprvé. Věděla jsem sice trochu, do čeho jdu, ale i tak... Zvládnu podílet se na psaní Festivalového večerníku? Mám na to? Tyto otázky mě pronásledovaly i cestou na autobus. Když jsem dorazila do Luhačovic, už tam na mě čekala kamarádka Lucka a společně jsme se vydaly na internát, kde jsme byly ubytované, abychom tam spolu s dalšími lidmi z naší školy, kteří už na divadelky jezdí pravidelně, prožili týden plný překvapivých zážitků.

A opravdu. Zanedlouho už jsem si třásla rukou s panem Mejzlíkem, prezidentem festivalu, a s kamarádkou Luckou jsme pracovaly na rozhovorech se známými osobnostmi hereckého světa nebo na článcích o nich či o hraných představeních. (Nebojte se, našel se čas i na odpočinek.) Mně osobně se nejvíc líbil rozhovor s panem Kačerem, který se pěkně rozpovídal. Ale nemůžu opomenout ani práci ostatních. Myslím, že jsme vytvořili dobrý tým. Když se na ty dny teď zpětně podívám, nemůžu najít na Divadelních Luhačovicích nic podstatného, co by mi vadilo. Snad jen to, že festival mohl trvat trochu déle.

Kdybych měla říct, čím mě tento festival obohatil, určitě bych zmínila seznámení s novými lidmi, zkoušku novinářiny, zhlédnutí skvělých divadelních představení a seznámení se s tolika známými osobnostmi, že jsem tomu ani nemohla věřit. Bylo to občas sice těžké, ale i přesto bych všem, kteří mají tuto možnost, řekla: „JEĎTE!“ A za sebe bych chtěla vzkázat: „Těším se zase za rok!“

Veronika Jaroščáková, 2. K

Mrtvý život

Časy se mění. Svět se zrychluje, zmenšuje a zjednodušuje za vydatné pomoci různých vymožeností, zhotovených ve jménu pokroku. Lidé to vítají, plní slepé radosti a víry v krásnější život. Neuvědomují si však, že to, co budují, je plně prázdnoty a osamocení. Nedokáží spolu totiž komunikovat... Sedí u počítače, dívají se na monitor, připojeni k jedné z těch velkých sociálních sítí. Soustavou jedniček a nul komunikují s jedním ze svých přátel, tvoříce prázdná slova. Dostavil se pocit absolutního souznění a štěstí, prchává radost, plynoucí z neochvějného faktu nalezení skutečného přítele. Jak tragická je tato euforie.. Po první schůzce jim po lících kanou hořké slzy zklamání. Kde je skvělý kamarád, jehož čekali? Vždyť ten člověk, jenž s nimi seděl v kavárně, byl úplně jiný. Po pár slovech nastalo trapné ticho. Co se stalo? Možná to, že se lidé navzájem odcizili. Nedokážou již číst z řeči těla ani vnímat drobné nuance v chování. Proto jsou uzavření, smutní a lítostiví sami k sobě. Přitom je řešení tak jednoduché. Vyjít do ulic, dívat se otevřenýma očima, nadechnout se čerstvého vzduchu, nastavit obličej slunci, poslouchat cvrkot ulice a zapojit se do něj. Jednoduše řečeno - nenechat si uniknout drobné i velké radosti mezi prsty. Jedním slovem žít.

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů. Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Hana Vohnická, logo listu: MgA. Kateřina Koláčková
MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice